

Braavallaslaget. Tegnet af Niels Skovgaard til Regnar Lodbrogs Saga, som Foreningen „Fremtiden“ har udgivet.

sede efter Bogens Højdeformat. Hvor dette ikke har været ham muligt, har Niels Skovgaard fundet et snildt Middel til at klare sig. I Tegningen med Aslaug, der betror sin Mand sin Herkomst, — iøvrigt det eneste mislykkede af Bogens Billeder, — har han øverst som i et Drømmesyn angivet, hvad det er, hun beretter. Paa samme Vis har han fremstillet Borgarhjorten, vogtet af Lindormen, foroven i det ulige bedre Billede, hvor Fiskerbonden fortæller om hende, medens Illustratoren i det sidste af Bogens Helsidesbilleder har affundet sig med det besværlige Højdeformat ved over Kompositionen at indsætte en Frise med Slangeslyngninger. Det kan føre Tanken hen paa Frølich's Illustrationer til Fabricius' Danmarkshistorie; Niels Skovgaard beundrer dem med Rette, men

hans Tegning af Krakas Fosterfader Hejmer er dog den eneste, der kan synes en Smule beslægtet med dem. Niels Skovgaard har som Illustrator i høj Grad sin udprægede Ejendommelighed. Han har fortolket Sagaen som et muntert gammelt Eventyr, en i Hovedsagen velbegrunnet Opfattelse. Med sit ejendommelig danske Lyssyn, har han tidligere givet os herlige Illustrationer til vore lystigste gamle Folkesagn. Ogsaa i denne Bog er der Glimt af hans friske Humor. Stærkest viser den sig i det kostelige Billede, hvor den stærke Ivar Benløs kastes frem over Troldkoen, og denne vidunderlige Skabning, efter at Pilene har ramt dens Øjne, farer frem i vildt Raseri med et „Brøl, som om det var Himlen, der revnede og faldt ned“.

BOGANMELDLSER

Nytaarsbøger.

Det kan have sine Fordele at staa paa en god Fod med Bogtrykkerne, navnlig ved Nytaarstid, formedelst den gode Skik med Nytaarsbøger, der sendes ganske gratis til Venner og Bekendte, oven i Købet ledsaget af venlige Ønsker for den nærmeste Fremtid. Det stemmer Sindet mildt. Hvem sætter ikke Pris paa en smuk Bog? Maaske staa der tilmed noget fornuftigt i den.

Der foreligger tre Nytaarsbøger til Anmeldelse. Fra *Bianco Luno*: Julius Clausen, Omkring det Heibergske Hus. Fra *Det Berlingske Bogtrykkeri*: Harald Giersing, Om Kunst; udgivet af Poul Uttenreitter. Fra *Hjorths Tryk*: Leo Tolstoi, Den Fremmede og Bonden, Dialog. Ikke nogen daarlig Høst.

I Virkeligheden er det en alvorlig Sag for en Bog-

trykker at udgive saadan en Nytaarsbog. Der skal mange Spekulationer til. Det gælder om at vise Haandværkets høje Standard, og tillige lønner det sig at finde en Text, der interesserer. Naar man lægger Bøgerne ved Siden af hinanden, kan man godt anstille psykologiske Betragtninger, der afslører Trykkeriernes særlige Karakter. Bogtrykkerens Sjæl aabenbarer sig for den skarpsindige.

Bianco Luno holder sig atter i Aar til den hæderkro-nede Guldaldertid, der saa ubetinget har vore Hjerter, og leverer Bogen i en stilfuld Kartonnage fra *Petersen & Petersen*. Man ser J. L. Heiberg udenpaa i Silhouet og med Nakkekroeller (bare Rygtitlen var gjort noget fik-sere — det kunde da ikke være saa svært). Den er sat med Bodoni paa Monotype. Det er jo en fast og hold-

ningsfuld Maskinskrift, som de forstaaer at behandle paa det Trykkeri. I det hele taget er Bogen solidt og gedigent Haandværk, helt i Stil med Firmaets udmærkede, gamle Traditioner. Man nærer ikke Tvivl om, at man trygt kan begive sig til Bianco Luno, og at der er man i gode Hænder.

Javel, men kunde Resultatet ikke være blevet noget mere levende? Proportionering af Kolumne og Margen er tung og Billedernes Placering med store Huller paa Siderne rigtig nok meget gammeldags, fra en slet ikke klassisk Tid. Billedunderskrifterne i to Linier med forskellig Skriftgrad imellem Billedet og Teksten virker ogsaa som et Levn fra Fortiden. En Del af Billederne har tilmed nogle døde graa Toner, der burde være et overstaaet Stadium. Der mangler lidt Kvikhed og Kunsthaandværkerens Fornemmelse for velafvejede Størrelsesforhold, for stoffige, ja netop for grafiske Værdier i al denne iøvrigt saa respektable Haandværksduelighed.

Det *Berlingske Bogtrykkeri* har Næsen mere oppe i aktuelle Interesser og har denne Gang taget Stikket hjem, hvad Bogens Emne angaar. Hvad enten Johan Olsen nu har haft det Held at ramme en af Rasmus Navers gode Ideer eller Naver paa Forhaand har haft en Finger med i Spillet, saa var der Interesse for en Udgave af Giersings samlede Afhandlinger, og Bogen har fundet Plads baade som Nytaarsgave og som Forlagsartikel hos den kloge Naver. Det er virkelig smart og meget fordelagtigt; thi ellers vilde Trykkeriet være blevet stormet af Folk uden for Kunde- og Vennekredsen, som vilde eje den Bog.

Bogen har et rart mellemlille Format. Bindets Lærredsryg og Salto-Papir virker umiddelbart vindende ved sin stofflige Karakter — der stikker en god Portion af den rette Fornemmelse i den, man er straks klar over, at dette er et Stykke dansk Kunsthaandværk. Den franske Antikva er behandlet jævnt og ligetil, velafvejet, uden Mærkværdighed. Men hvorfor skulde det ogsaa være anderledes. Resultatet er naturligt, og det er behageligt i en Tid, hvor man ofte plages af Sensationer og mere eller mindre anstrengt Nyhed. Det er ikke godt at se, hvorfor Teksten snart er sat med en større, snart med en mindre Grad, men det kan ogsaa være ligegyldigt — nok, at Bogen har godt af det, og at det giver en tiltalende Afveksling.

Det *Berlingske Bogtrykkeri* skal gerne have en teknisk Fjer i Hatten med sine Nytaarsbøger. Det ligger nu som før i Billedtrykket. Det er fremragende. Disse Autoer paa et temmelig haardt, uglittet Papir staaer aldeles pragtfuldt, med fine, rene Rande. Man synes, man aldrig har set Giersings Tegninger saa smukt som her, og man bliver næsten bange for at se selve Originalerne — sæt de tabte i Skønhed. Tryk-Teknik og Papirvalg i Forening har truffet den rette Stofvirkning.

Hjorths Bog er en Spirrevip, en lille, fjerlet Pjes, ind-

bundet i Bølgepap og trykt paa en Slags graat Kardus. Graat i graat, ja, men med en ureglementeret rød Streg foroven, som gør de graa Farver noble og redder hele Virkningen. Det med Bølgepappet er jo en Nytaarsspøg. Længere ud kan man næppe komme, og det kan man kun gøre een Gang. Fornemmelsen af Bølgepappets stærke Plastik føles løjerligt i Fingerspidserne, naar Pjesen dog vejer saa grumme lidt.

Se, Læsningen af de to andre Bøger udsætter Bogtryk-Anmelderen til senere, naar han har bedre Stunder og Ro til at anlægge den fornødne Højtidelighed, som Emnerne kræver. Men denne Bog læser den uvilkaarligt. Han tænker sig, at det er, fordi den er skrevet af den udødelige Tolstoi. Mon det dog ikke ogsaa skyldes denne avisagtige Maskinskrift, dens Naturlighed og den ligefremme Behandling af den. Den drager Blikket. Og som man læser, vokser Bogens Typografi i indre Værdi. Bogtrykkeren maa have beundret og elsket denne Tekst, siden han saaledes har kunnet finde dens Tone i Typer og i Stofvirkning, i Farver og Papirkarakter. Det er blot dette Bølgepap, der gør Bogen til en Spirrevip.

Sigurd Schultz.

Forfra eller bagfra?

Grønningens Katalog begyndte i Aar bagfra, og det var vel Meningen, at Siden til højre i et Opslag skulde læses før den til venstre, hvilket ogsaa fremgaar af Pagineringen. Mogens Lorentzen har været Mester for dette Paafund; hvorfor har han saa ladet sit eget Digt „Værktøjet“ begynde øverst *til venstre* paa god gammeldags Manér og ende i samme Opslag paa Siden til højre? Mon han ikke i sidste Øjeblik har indset, at Pagineringen i en Bog skrider frem fra venstre til højre *som den europæiske Skrift!* For Tydelighedens Skyld har han ladet sit Digt begynde Side 31 og slutte Side 30!! Havde Digtet været paa 4 Sider, skulde man altsaa lade Øjet gøre et Rejehop fra Side 30 til Side 33 for at fortsætte Læsningen! Mogens Lorentzen forsvare sin Ordning ved at sige: „For vi tager nemlig allesammen, uden at tænke over det, uvilkaarlig Ryggen af et *Katalog* i højre Haand og lader venstre Haands Tommelfinger slippe Bladene *fremefter* mod det, vi vil finde. Derfor altsaa dette Forsøg paa at rokke lidt ved en Tradition, som kun er en Vane.“ Herimod kan fremhæves, at det omtalte „Forsøg“ er Tradition for Bøger paa adskillige asiatiske Sprog, hvor Skriften gaar fra højre til venstre i lodrette eller vandrette Linier! Mogens Lorentzen har denne Gang faaet en Idé, der hviler paa en bogstavelig talt udvendig Betragtningssmaade og strider mod Bogens naturlige Opbygning: indefra, udefter!

E. Z.

Maleren Lauritz Hartz.

I Forbindelse med en Udstilling paa Charlottenborg af Lauritz Hartz' Malerier og Grafik har Cornersam-

men slutningen ved Billedhugger Holger Kapel i Kommission hos Illums Bog-Afdeling udsendt en Hartz-Billedbog, der er blevet til ved uegennyttig Samarbejde mellem Fotograf Jonals Co., Middelboes Clichéanstalt, Nordlundes Bogtrykkeri og m. H. t. Papiret Jensen & Kjeldskov A/S.

Det er godt at se, at et saadant Foretagende kan føres igennem uden den sædvanlige Understøttelse. Jeg ved ikke, om man har søgt Ny Carlsbergfondet, men det er forstaaeligt, om Fondet vilde forholde sig noget reserveret over for de unge og de yngste. Paa den anden Side har netop den Slags Kunstpublikationer den aller største Interesse til Belysning af Nuet. Der er flere af samme Malergeneration, der er modne til en foreløbig Vurdering.

Om Hartz' Kvalifikationer er der ikke Tvivl. Hans Produktion omfatter kun Aarene 1927 til 1933, og det oplyses i Forordet til Bogen, at Kunstneren i de sidste Aar har været hjemsøgt af Sygdom, saa hans Arbejds-evne har været betydeligt nedsat — der findes saaledes overhovedet ingen Malerier af ham efter 1933.

Udstillingen og Bogen giver Indtryk af en Maler, der nervøst, rastløst, ved haardnakket Arbejde har tilkæmpet sig en personlig Form og en Kolorit af en egen blond Karakter. Lige fra sin første Fremtræden har han været stærkt kulturbestemt, mangesidigt orienteret, næsten som en Oluf Hartmann, med Paavirkninger fra Leonardo, Delacroix, Goya — senere van Gogh, hvis Form han er klog nok til ikke direkte at tage op, det er blot, som om der i Hartz er noget af den samme Vildskab og Desperation.

Kapel understreger sin Publikation som et Led i Arbejdet for at gøre ung Kunst kendt. Og det tiltrænges — mange af de unge Malere har det ikke for godt. Vi er, skriver Kapel, ikke af den sentimentale Opfattelse, at en Kunstner baade skal være død og begravet, for man kan tillade sig noget saa „fornemt“ som at udsende ham i Bogform.

U—r.

Stadig Nr. 1.

Dukkerejsen »The Doll's Journey«. Ellen and Adam Fischer. (Tilsendt af Illums bogafdeling).

Adam og Ellen Fischers børnebog „The Doll's Journey“ som kom for et par aar siden, betød indledningen til en række bøger med fotografiske illustrationer. Bl. a. vil man fra ifjor huske den fantasifulde dyrebog med de mærkelige væsener af nødder og pindestumper, og iaar en Estrid Ott-bog med smukke grønlandske optagelser.

Men det danske billedhuggerpars engelske bog lavet i Paris staar stadig som den fornemste. For det første paa grund af billedernes artistiske kvalitet — der er

„stof“ i dem, i den strikkede dukke, i trækassen som dukken Smaly bliver viet ved, i oceanets papirbølger, i det strikkede sjal, der agerer græsplæne. De er uretouchede, og det matte lystryk giver dem en fin tone, som man kan træffe paa smukke gamle fotografier fra Nadar og Adget's tid. Endvidere fordi det engelske forlag har lavet en god, gedigen bog ud af det, med et virkningsfuldt omslag, godt papir og sobert tryk.

Da teksten er yderst kortfattet, har man derfor beholdt den engelske udgave, og iaar givet den en dansk iklædning, der bestaar i et omslag, der foruden titelbillede paa indersiden har en række smaategninger med den danske tekst, der svarer til bogens fotografier.

Man maa haabe, at denne ny udgave maa betyde en udbredelse af bogen, der vil medvirke til højnelse af den hjemlige kvalitet paa fotografi-børnebogens omraade. Det tiltrænges.

E. S.

Reklame-aarbog.

»Modern Publicity«. The Studio 1934—35. (Tilsendt af boghallen. Alf. S. Hassing).

Det ærværdige gamle kunstblad „The Studio“ viser sin levedygtighed ved stadig at tage de nye og aktuelle emner under behandling, baade i sine almindelige maanedshefter og i de aarbøger og andre skrifter, de udgiver. Saaledes i aarbøger 1934—35 „Modern Publicity“, der handler om reklame, lige fra plakater, annoncer til brochurer og kartonnage.

Med første klasses billedtryk og i en typografisk opsætning svarende til emnet, faar man her en fyldig oversigt over det sidste aars produktion indenfor reklame-omraadet. Det er jo særlig England og Amerika, der dominerer, men ogsaa fra Frankrig og Spanien findes interessante ting. En ny plakat af *Cassandre* vil nok vække fagfolks største interesse — en saadan plakat imødeses indenfor disses kreds med samme interesse, som et skuespil af Henrik Ibsen gjorde det i litterære kredse i vore forældres dage.

Sverige er repræsenteret med et par livlige plakater, men Danmark ser man ikke noget til. Er den hjemlige produktion faldet igennem ved den engelske censur. Eller har vore reklamefolk ikke sørget for, at englænderne har faaet noget at se?

Omslaget er tegnet i en munter udgave af den klassicistisk-kubistiske stil, som specielt en række moderne italienske og franske malere ynder. Kulorerne er rene og ublandede og trykt med lyse tusch-agtige farver paa groft hvidt papir af Wattmann-papir-slagsen. Derved fremkommer en smuk stofkarakter, som man ellers kun kan træffe magen til paa originaltegninger. Det er trykt med gummiklicheer, og farven er en speciel „water colour-ink“.

E. S.

En interessant Aarbog.

Imprimatur V. Udg. af Gesellschaft der Bücherfreunde zu Hamburg.

I dette Bind giver Selskabet en kort Oversigt over Formaalet med Aarbogens Udsendelse: man vil skabe et Samlingssted for alle bibliofile Interesser i Tyskland, og det søges naaet ved, at bibliofile Spørgsmaal behandles fra et aandhistorisk Synspunkt; ved at bringe Bibliografier over tyske Digtere; og ved at omtale Bogens Teknik og Udformning (Gestaltung).

Medens de tidligere Aargange har haft det samme kvadratiske Format, er dette mere rektangulært, hvilket i Indledningen motiveres med, at den ydre Form bestemmes af Grundskriften, der i Aar er Leibniz Fraktur. Den egentlige Grund til Formatforandringen er dog snarere, „at da næsten alle tyske Privatpresser har maatte indstille deres Virksomhed i de senere Aar, og da tyske Forlag næppe mere er i Stand til at foretage typografiske Forsøg“, har Selskabet forsøgt at tage denne Opgave op. Det er tillige i al Kortfattethed en klar Beretning om, hvordan Forholdene er i Tyskland for Tiden.

Skønt Programmets første Punkt dominerer femte Bind, som derved navnlig faar Interesse for det tyske Publikum, er der dog ogsaa en Del Artikler, som er mere internationale. Berthold Laufer har skrevet en meget læseværdig Afhandling om „Papir og Tryk i det gamle Kina“ — en Bogtrykkets Historie, hvor man følger Udviklingens store Linier. Skildringen tynges ikke, men bæres oppe af stor Viden, og Forf. behersker Stoffet saa godt, at den er levende. — Theodor Schwisow har skrevet om den franske Forlægger Ladvoeat, der levede i Paris paa det andet Kejserdømmes Tid, og han giver en Menneskeskildring, der fængsler fra først til sidst. — Annemarie Steiner skriver om William Morris; selv om man kan synes, at ham har man hørt nok om, bør man dog læse denne Artikel, der handler meget lidt om Kelmscott Press, men saa meget mere om M.s Forudsætninger for at kunne gøre den til det, den blev. — Mere specielt for Tyskere er Otto Heuschele: Herbert Post, som er Lærer paa en Fagskole ved Halle og efter Forfatterens Mening Rudolf Kochs Arvtager. De desværre altfor faa Gengivelser af hans Arbejder synes at vise, at Post behersker det typografiske Materiale til Fuldkommenhed. — En Artikel af Oskar Loerke om E. R. Weiss fortæller meget om Mennesket, men lidet om Arbejdet.

Endelig indeholder Aarbogen nogle Arbejder fra Höhere Graphische Fachschule der Stadt Berlin med en Indledning af Dr. Hölscher — og en Oversigt over Sættemaskineskrifter af Josef Käufer. Hvordan Forholdene er, kan karakteriseres ved et kort Citat: „... de fede Brødskriftordrer forsvandt fra Skriftstøberierne. Dog beholdt de nu som før Æren — og Risikoen — ved

den skabende Virksomhed, for Sættemaskinefabrikerne har i de senere Aar kun frembragt faa egne Skrifter.“ De køber ganske simpelt Retten til de Haandsatskrifter, som har Succes og anvender dem i en helt anden Teknik uden at foretage væsentlige Ændringer. Resultatet bliver da ogsaa derefter.

Det kendte Bogtrykkerfirma i Hamburg, Gustav Petermann, har trykt Aarsskriftet, og det er med Rette, Selskabet takker for godt Arbejde. Hvordan Forholdene i Tyskland iøvrigt er for Bogtrykfaget, saa er denne Bog et smukt Eksempel paa, at tysk Bogtrykkerkunst stadig rent typografisk er i første Linie. C. Volmer Nordlunde.

Tegninger.

40 sider, af Mogens Zieler. Nyt nordisk forlag

En samling billeder og aforismer i et muntert husarblaat bind med lakglans og portræt af forfatteren i civil stiv hat og fuldskæg. Mange af tegningerne og malerierne i autokliché staar rent og klart paa hver sin side med samme billedvirkning, som man f. eks. kender fra de smaa kunstbøger paa Navers forlag. Men de virker noget graa side om side med tegningerne i streg. Landskabstegningerne med blyant staar særlig smukt paa en tekstsider. Ved at skildre den specielt plastiske Skønhed i de enkle motiver med en landevej, et par telefonstænger og nogle træer har Zieler i tegnekunsten naaet noget af det, som Giersing førte ind i dansk malerkunst. En seværdig bog baade for grafisk interesserede og bogvenner.

Et rigtigt stykke bogkunst.

Kusais hændelser. Tekst og træsnit af Axel Salto. Trykt i Det Berlingske Bogtrykkeri. I kommission hos Illums bogafdeling.

Der er bøger, som man kommer i et saadant forhold til, at man fra tid til anden tager dem ned af sin reol, blader i dem og indstiller sig paa en lignende oplevelse, som naar man sætter en god grammofonplade paa sit apparat. Man har læst bogen, ved hvad illustrationerne forestiller og sidder nu kun og ser paa den som et stykke bogkunst.

Der er ikke mange bøger, der er af den slags, selv blandt inderkredsen af de smukkeste. For de flestes vedkommende er det en eller to særlige fremtrædende egenskaber, man kan glæde sig ved, det gode tryk, de smukke illustrationer eller det rigtige bind. Men at alle dele er af samme kvalitet, det hører til sjældenhederne.

Men nu sidder jeg med en saadan bog i haanden. Det er æventyrbogen „Kusais hændelser“ som Axel Salto selv har skrevet (sammen med sin søn) og selv tegnet illustrationer til (ogsaa sammen med sønnen) selv skaaret træsnit til, selv lagt tilrette som bog, selv valgt papir til, og selv paa det nærmeste indlogeret sig i „Det Berlingske Bogtrykkeri“ i den periode, bogen

blev trykt. Det er blevet et saadan „færdigt“ stykke bogkunst, at man føler, der er sammenhæng mellem det hele, lige fra det stykke blankt voksdug, der er anbragt paa bindet, til den postkasserøde slutningsvignet paa den sidste tekstside. Salto har gjort sig klart, at en bog er et kompleks af mange ting og prøvet paa at indordne alle disse ting under sin bogs idé. Hans fantasi har spillet, og han har sat en grøn kulør henover et stykke tekst (der er sat pyramideformet) mens illustrationen ved siden af er graa og sort. Han har tegnet „kunstneriske“ bogstaver paa titelbladet (mens alle velopdragne modernister ved, at man nu bruger blokskrift til den slags). Der er forsatspapir trykt paa indpakningskardus (det s. k. *Salsan* som Salto lavede i samarbejde med August Sandgren), og der er stærke kulører trykt i rene flader, der sidder, som var det papir af en hel anden slags, der var klistret paa bogsiden, og de sorte træsnit har en farvetone af lyst cementgraat.

Og saa blader man i bogen. — Papiret er mat og tykt, og det er blødt som i japanske træsnitsbøger. Det passer for et hæfte paa en snes sider (det er forøvrigt ikke pagineret), naar det samtidig har stift bind som her. Den sorte farve i skrift og træsnit er holdt temmelig lys, mens de rene kulørflader, der findes hist og her, er paa fuld kraft.

Opslagene er holdt hver for sig, som samlede helheder, hvor satsbilledet er nøje sammenkomponeret med tegningen. Der er sider, som man lader bogen ligge aaben paa og glæder sig over paa sit bord, naar den ligger i arbejdslampens lyscirkel. E. S.

MINDRE MEDDELELSER

Bibliotekar R. Paulli

har lovet at holde Foredrag i Foreningen til Efteraaret om ældre Illustrations-Kunst i Danmark.

Avis-Udstilling.

I Kunstindustrimuseet vil der i April blive aabnet en Udstilling af moderne Aviser fra Alverdens Lande. Formaalet er at vise Variationerne i det typografiske Anlæg og Billedstoffets Behandling. For Danmarks Vedkommende bliver der tillige en historisk Afdeling til Belysning af Aarhundreders Udvikling. Forening for Boghaandværks Medlemmer vil faa Lejlighed til en Aften at besøge Udstillingen.

Norden i „Philobiblon“.

Nr. 10 af det ansete østrigske tidsskrift „*Philobiblon*“ var stærkt nordisk præget. *Ejnar Munksgaard* havde skrevet en rigt illustreret artikel (endda med et enkelt farve-

bilag) „Über die altisländischen Handschriften insbesondere das Flateyjarbok“. Og *Forening for Boghaandværk* var behandlet af *Erik Zahle*, der gennemgik foreningens historie og bragte en oversigt over dens publikationer. Artiklen var illustreret med billedmateriale fra „*Bogvennen*“ 1927—28—29.

Bogvennens bilag.

Vi bringer denne gang som bilag et udkast af Mogens Lorentzen til en side i den nye illustrerede *Wesseludgave*, som „forening for boghaandværk“ udsender, og hvor Mogens Lorentzen og Arne Ungermand udfører illustrationerne. (Teksten bliver ikke tegnet men i sats).

Forening for Boghaandværk.

Formand: Museumsinspektør *Erik Zahle*, Heslegaardsvej 47. Telefon: Helrup 2550.

Sekretær: Bogtrykker *Johan Olsen*, Pilestræde 32. Telefon: Central 3371 og 7133.

Kasserer: Bibliotekar *Victor Madsen*, Det kgl. Bibliotek. Telefon: Central 4444 og 11,444. Foreningens postkonto: 29977.

Medlemmer af Forening for Boghaandværk modtager gratis dels de bøger, foreningen udgiver, dels „*Bogvennen*“, der udkommer med 3 à 4 hefter aarlig. Medlemmer har gratis adgang til de af foreningen arrangerede *udstillinger*. Foreningen holder i vinterhalvaaret møder med foredrag fortrinsvis om emner, der berører flere af de fag, der beskæftiger sig med bogens fremstilling, færdiggørelse og spredning.

Indmeldelser i foreningen sendes til kassereren, bibliotekar *Victor Madsen*, Det kgl. Bibliotek, København K. Kontingent 10 kr. aarlig (for bogfagenes medhjælpere og arbejdere 5 kr.).

„Bogvennen“.

Redaktør: Tegneren *Ebbe Sadolin*, Kongensvej 22. København F. Telefon: Gothåb 13557.

Alle artikler fremsættes for forfatterens eget ansvar.

Hefter af „*Bogvennen*“ og de ældre publikationer, hvoraf oplag haves, kan bestilles hos foreningens kasserer.

Annoncer til „*Bogvennen*“ modtager foreningens sekretær.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri A/S.

Papir fra A/S De forenede Papirfabriker.